

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Mgr. M. P., r. č. X**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Alešem Buriánkem
sídlem Vodičkova 33, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká lékárnická komora**
sídlem Rozárčina 1422/9, 140 02 Praha 4
zastoupená Mgr. Jiří Švejnoha, advokát, Korunní 2569/108a, 101 00
Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 26. 11. 2018, č. j. 759/ČR/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 6. 6. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 26. 11. 2018, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu spočívajícího v tom, že jako odborný zástupce provozovatele lékárny X, společnosti AMURA spol. s r.o., IČ: 254 88 899, se sídlem U Hadích lázní 1168/50, 415 01 Teplice, a jako vedoucí lékárník v uvedené lékárně porušila své povinnosti stanovené právními předpisy, když
 - (i) připustila přinejmenším v době od 1. 1. 2018 do 22. 2. 2018 porušení povinnosti v předmětné lékárně řádně vést evidenci skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků a
 - (ii) přinejmenším v období od 1. 1. 2018 do 22. 2. 2018 v předmětné lékárně opakovaně připustila výdeje léčivých přípravků, jejichž výdej je vázán na lékařský předpis, mimo otevírací dobu předmětné lékárny neznámou osobou,tedy porušila svou povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy.
2. Popsaným jednáním se žalobkyně dopustila disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena Komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění (dále jen „zákon o komorách“), v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékárnické komory (dále jen „organizační řád“), v § 82 odst. 2 písm. a), v § 82 odst. 3 písm. e) a § 83 odst. 6 písm. b) zákona č. 378/2007 Sb., ve znění zákona č. 36/2018 Sb., o léčivech (dále jen „zákon o léčivech“), § 22 odst. 2 písm. k) vyhl. č. 84/2008 Sb., ve znění vyhlášky č. 204/2018 Sb., o správné lékařské praxi a v bodě 12) Etického kodexu České lékárnické komory.
3. Za tento disciplinární delikt bylo žalobkyni uloženo disciplinární opatření vyloučení z České lékárnické komory (dále jen „ČLnK“).
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 9. 5. 2019.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

5. *K věcné příslušnosti Čestné rady ČLnK*
6. Věcnou příslušnost Čestné rady ČLnK žalovaná zdůvodnila tím, že skutky popsány v bodech I. a II. výroku napadeného rozhodnutí se žalobkyně dopustila závažného porušení rozhodných právních a stavovských předpisů, neboť výroba, distribuce, příjem a výdej léčivých přípravků a zejména léčivých přípravků na lékařský předpis jsou vzhledem k jejich funkci a podstatnému vlivu na zdraví a život člověka právními předpisy značně regulovány. Důsledné dodržování stanovených postupů je s ohledem na ochranu zdraví a života pacientů nezbytné a zcela zásadní a od lékárníka jako osoby

odborně kvalifikované se předpokládá a musí být důsledně vyžadováno. Vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobkyně je pak podle § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu České lékařnické komory dána věcná příslušnost ČLnK.

7. *K povaze a závažnosti disciplinárního provinění*
8. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že s ohledem na postavení žalobkyně jako vedoucí lékárny bylo její odpovědností, jakým způsobem zajistí řádný chod lékárny a splní všechny povinnosti vyplývající z právních a stavovských předpisů při provozu lékárny a výdeji léčivých přípravků. Pochybení je tím závažnější, že žalobkyně doznala, že v rozporu s právními předpisy opakovaně a vědomě připustila vydávání léčivých přípravků na lékařský předpis osobami nelékárníků (minimálně dvěma lékaři) mimo prostory lékárny. Zákonem daný postup je přitom stanoven zejména z důvodu ochrany zdraví a života pacientů, ale i ochrany celé společnosti proti zneužívání takových léčivých přípravků, včetně zjištění správného způsobu skladování léčivých přípravků, poskytnutí informace o správném užití léčivého přípravku, prevence zneužití takového léčivého přípravku při manipulaci s ním neoprávněnou sobou atd. Výdej léčivých přípravků na recept způsobem v rozporu s právním předpisy je nepřipustný, a to i v případě proklamované důvěry v lékaře, v tomto případě MUDr. B. Rovněž evidence skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků musí být úplná a průkazná, není možné evidovat nějaký léčivý přípravek v počítači jako přijatý a nevydaný a současně, aby takový léčivý přípravek nebyl fyzicky na skladě v lékárně. Z provedených důkazů (i výpovědi pr. zástupce žalobkyně) přitom vyplývá, že šlo o praxi opakovanou, resp. soustavnou, žalobkyně o ní věděla a sama ji realizovala. V kontextu všech uvedených souvislostí disciplinární orgán shledal zjištěná pochybení jako velmi závažná. Uvedl, že je z něj patrné výlučně ekonomické hledisko, nikoli zájmy pacienta a ochrana života a zdraví.
9. Pokud jde o jednání vytýkané v bodě II. výroku, žalobkyně rovněž doznala, že, ač věděla o působení Mgr. K. v předmětné lékárně, které bylo v rozporu s právními a stavovskými předpisy (tato osoba v lékárně nepracovala, nebyla tedy oprávněna k výdeji léčivých přípravků v předmětné lékárně, navíc k výdeji léčivých přípravků jejím jménem docházelo mj. opakovaně i mimo provozní dobu lékárny), neučinila konkrétně nic, aby této nezákonné praxi zabránila (ač tak učinit měla a mohla). Ze skutečnosti, že po provedení prohlídky žalobkyně zablokovala přístup Mgr. K. do počítačového systému lékárny, disciplinární orgán usoudil, že žalobkyně mohla toto opatření učinit i dříve. Jednání žalobkyně spočívající v následném zablokování přístupu Mgr. K. do počítačového systému tak označil jako účelové, stejně jako námitky o tom, že byla „pouhým zaměstnancem“, který nemohl s probíhající praxí nic udělat. I z textu výpovědi z pracovního poměru, který žalobkyně následně podala, je přitom zřejmé, že žalobkyně si byla vědoma své odpovědnosti spojené s funkcemi odborného zástupce a vedoucího lékárníka. Tvzení, že provozovatele lékárny upozornila na nezákonnost popsaných postupů, nijak nedoložila, avšak ani to by ke zbavení se její odpovědnosti za popsané jednání samo o sobě nemohlo vést. Žalobkyně měla a mohla učinit řádně a včas kroky nezbytné k zamezení nezákonné praxe v lékárně, přinejmenším mohla a měla uvedenou praxi nerealizovat, případně se obrátit na příslušné orgány, zejm. Českou lékařnickou komoru za účelem nápravy, případně zajistit počítačový systém lékárny proti neoprávněnému přístupu do něho jakoukoli osobou (jak také po provedení kontroly učinila).

10. Disciplinární orgán dále poukázal na podnět paní J., na základě kterého byla provedena v předmětné lékárně kontrola, jakož i na předchozí disciplinární řízení vedené Českou lékárnickou komorou proti žalobkyni (byť v něm byla žalobkyně obvinění zproštěna z důvodu, že se jí vytýkané jednání neprokázalo), a uzavřel, že popsaná nezákonná praxe spočívající ve výdeji léčivých přípravků na recept v ordinacích lékařů mohla mít mnohem rozsáhlejší rozměr, než bylo zjištěno v tomto řízení. Navíc právě tím, že proti ní bylo již vedeno disciplinární řízení pro podezření z připuštění výdeje léčivého přípravku na recept v ordinaci lékaře, musela žalobkyně mj. i z listin v rámci uvedeného disciplinárního řízení (např. z disciplinárního obvinění) dobře vědět, že takové jednání je závažným disciplinárním deliktem a je v rozporu se zákonem, přesto se uvedeného jednání i při této vědomosti poté opakovaně dopustila, jak bylo prokázáno v tomto řízení. Z toho je zřejmá lhostejnost disciplinárně obviněné k základním principům a zásadám výkonu lékárnického povolání a k jeho účelu a poslání a nerespektování základních povinností lékárníka.
11. *K výběru disciplinárního opatření*
12. Při úvaze o vhodném disciplinárním opatření žalovaná přihlédla k povaze skutku a k jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl způsoben, k osobě a poměrům žalobkyně a k míře jejího zavinění a dospěla k závěru, že u žalobkyně nepostačí uložení disciplinárního opatření pokuty, ani podmíněného vyloučení z České lékárnické komory, ale je nezbytné uložit nejprísnější sankci, tedy vyloučení z České lékárnické komory, a to vzhledem k velmi vysoké závažnosti projednávaného disciplinárního deliktu uvedeného ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí, k opakování, resp. soustavnosti uvedených pochybení žalobkyně a k prokázanému úmyslnému jednání žalobkyně, která se uvedených jednání dopouštěla vědomě a bez jakéhokoliv náznaku snahy o jejich změnu či nápravu. Čestná rada též zohlednila, že žalobkyně neprojevila lítost nad svým jednáním, nedošlo k sebereflexi nad nesprávností uvedeného jednání, kroky žalobkyně učiněné až po provedené kontrole považuje Čestná rada za kroky účelové, které o lítosti či sebereflexi disciplinárně obviněné dle názoru Čestné rady nesvědčí. Čestná rada v neposlední řadě zohlednila i skutečnost, že žalobkyně, přestože za obdobné jednání již byla disciplinárně obviněna a v disciplinárním řízení projednávána, se takového jednání přesto dopustila, a to opakovaně a vědomě, což svědčí i tomu, že žalobkyně své základní povinnosti odborného zástupce a vedoucího lékárníka nehodlá plnit.

III. Žaloba

13. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalované v celém rozsahu a žádá jeho zrušení. Současně žádá ve smyslu ust. §65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o upuštění od uloženého disciplinárního opatření vyloučení z České lékárenské komory.
14. *Námítka nepřiměřenosti uloženého disciplinárního opatření*
15. Napadenému rozhodnutí vytýká především naprostou nepřiměřenost uloženého disciplinárního opatření, když vyloučení z České lékárnické komory považuje za zcela neadekvátní ve vztahu k závažnosti skutků, jichž se měla dopustit.
16. Ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem I. napadeného rozhodnutí žalobkyně od začátku připouští, že za jejího působení mohlo v jednotlivých případech dojít

k vytýkanému jednání, a to v případě MUDr. B., který byl žalobkyni osobně znám z její předchozí praxe, kterému důvěřovala, a který poskytoval lékařskou péči v domově důchodců. Pokud žalobkyně v jednotlivých případech vydala (či umožnila) vydání léků MUDr. B., namísto samotným pacientům, učinila tak vždy s úmyslem ulehčit obstarání léků právě těm pacientům, pro které by docházení do lékárny představovalo vzhledem k jejich zdravotnímu stavu nepřiměřenou zátěž. O takto vydaných léčivých přípravcích byla vedena elektronická evidence v části rezervací, přičemž na jejich vydání byly ze strany MUDr. B. dodány řádné objednávky, které žalobkyně následně po prohlídce doložila.

17. K samotnému vedení evidence žalobkyně uvedla, že svého zaměstnavatele upozornila na to, že vedení evidence není adekvátní, a že by mělo dojít ke změně, aby odpovídalo požadavkům, které jsou právními předpisy na evidenci léčiv kladeny, avšak fakticky neměla, jakým způsobem takovou změnu prosadit.
18. Ohledně skutku popsaného v bodě II. výroku napadeného rozhodnutí žalobkyně uvádí, že nebylo v její pravomoci (uvedené mohl učinit pouze provozovatel lékárny, který byl její zaměstnavatel) zamezit vydávání léčivých přípravků mimo ordinální dobu lékárny, ke kterému docházelo Mgr. K.. Provozovatel lékárny žalobkyni ani neposkytl klíče od pracoviště, toto vždy odemykali a zamykali jeho rodinní příslušníci, bez jejichž vědomí a přítomnosti žalobkyně neměla možnost přístupu do lékárny. I z toho je patrné, že není možné jí klást za vinu to, co se dělo v lékárně po dobu její nepřítomnosti. Žalobkyně uvádí, že na nevhodnost této praxe svého zaměstnavatele upozornila, nápravu mohl zjednat jen on sám.
19. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že veškerá nápravná opatření, která učinila následně po provedení kontroly, mohla učinit již dříve. Žalobkyně byla v pracovněprávním vztahu, kdy se jednalo o její jediný příjem. V úvaze, jakým způsobem mohla a nemohla žalobkyně vůči svému zaměstnavateli postupovat, je tak třeba zohlednit sociální status žalobkyně, její psychický stav a rozpoložení, její věk i získanou praxi a dobu působení na konkrétním pracovišti. Po provedení kontroly, následované podáním výpovědi z pracovního poměru ze strany žalobkyně, se však pozice zúčastněných změnily, a proto k nápravným opatřením (zablokování přístupu do počítačového systému) přistoupila. Nad rámec uvedeného žalobkyně dodává, že zjištěných nedostatků lituje, jakkoli byly způsobeny organizační situací u zaměstnavatele, nikoli jejím zaviněním.
20. Podle ust. § 20, věta druhá Disciplinárního řádu *„Při výběru disciplinárního opatření nebo při rozhodnutí podle § 19 odst. 2 písm. c) je třeba přihlídnout k povaze skutku a k jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl způsoben, k osobě a poměrům disciplinárně obviněného a k míře jeho zavinění.“* Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná naprosto nedostatečně ve vztahu ke shora uvedenému ustanovení Disciplinárního řádu odůvodnila, proč bylo uloženo disciplinární opatření ze všech nejtvrďší, když ani závažnost skutku, kterého se žalobkyně měla dopustit, toto neodůvodňuje.
21. Zejména pak žalovaná pochybila tím, že nepřihlédla ke skutečnosti, že skutek neměl žádných nepříznivých následků a byl způsobem za shora popsaných pracovněprávních okolností. Dále žalovaná při ukládání opatření nezohlednila skutečnost, že žalobkyně ihned po provedení kontroly, přistoupila k podání výpovědi z pracovního poměru a zamezila přístupu k programu užívanému v lékárně Mgr. K.. Tyto skutečnosti nebyly

žalovanou při vydání napadeného rozhodnutí vůbec vzaty v potaz, naopak byly považovány za jednání účelové, kterým však zcela zřejmě i s přihlédnutím ke shora uvedenému, nemohou být.

22. Vyloučení člena komory z profesní komory, má být a je v podstatě všemi profesními komorami užíváno jako naprosto výjimečný trest a představuje ultima ratio tehdy, pokud nepostačují mírnější opatření, aby bylo dosaženo stejného účinku. Pro daného vyloučeného člena totiž znamená zákaz činnosti v oboru, v němž se mnoho let vzdělával a v němž má zpravidla mnohaletou praxi. Účinky tohoto disciplinárního opatření jsou ve své podstatě likvidační, neboť vyloučená osoba nemá dále možnost uplatnit se v tom oboru, ve kterém doposud působila, v případě žalobkyně tato by nemohla být zaměstnána v lékárně ani jako řadový lékárník, ani jako vedoucí, avšak zároveň nemá vzdělání, schopnosti a zkušenosti v jiném oboru, ve kterém by se mohla uplatnit.
23. *Námítka věcné nepřislusnosti Čestné rady České lékárnické komory*
24. Podáním ze dne 4. 11. 2019 žalobkyně, s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR (dále jen „NSS“) ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 320/2018-39, svou argumentaci prohloubila o námitku věcné nepřislusnosti Čestné rady České lékárnické komory k vydání napadeného rozhodnutí, když posuzovala i porušení ust. §9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách, aniž by k uvedenému byla věcně příslušná. Ve své argumentaci namítá, že ve věci porušení ust. §9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách měla v prvním stupni pravomoc k vedení disciplinárního řízení pouze čestná rada okresního sdružení lékárníků České lékárnické komory. Tím, že v prvním stupni v případě žalobkyně rozhodoval orgán, který slouží jako odvolací, bylo žalobkyni upřena možnost podat v rámci správního řízení řádný opravný prostředek, čímž došlo ke zkrácení jejich procesních práv.

IV. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že postup výdeje léčivých přípravků lékařem MUDr. B. pacientům v Domově důchodců popisovaný žalobkyní je popisem nezákonného výdeje léčivých přípravků v rozporu s ust. §82 odst. 2 zákona o léčivech. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že z provedeného dokazování vyplynulo, že tzv. „rezervace“ nebyly záležitostí jen lékaře MUDr. B., ale např. i MUDr. J. Z. K tomuto lékaři se ale žalobkyně prostřednictvím svého zástupce nebyla schopna vyjádřit vůbec.
26. Dále poukázala na skutečnost, že žalobkyně vykonávala funkci odborného zástupce pro provozovatele lékárny jako poskytovatele lékárenských zdravotních služeb a současně funkci vedoucího lékárníka v předmětné lékárně. Odpovědnost vedoucího lékárníka je dána ust. §79 odst. 6 zákona o léčivech, přičemž tato právní úprava předpokládá, že odborný zástupce a/nebo vedoucí lékárník může vykonávat svou funkci v pracovněprávním poměru. Tato skutečnost pak nic nemění na rozsahu povinností a odpovědnosti osoby vykonávající uvedené funkce.
27. Pokud žalobkyně uvedla, že o uvedeném jednání věděla, vědomě připustila situaci, kdy nebyla schopna uvést, kdo v lékárně nakládá s léčivými přípravky ani kde přesně se léčivé přípravky nacházejí, současně připustila praxi, že vlastní výdej léčivých přípravků se uskutečňoval mimo lékárnou, na neznámém místě, neznámou osobou, neznámým způsobem a zcela mimo odbornou kontrolu žalované jako farmaceuta a odpovědné osoby z hlediska zastávaných funkcí. Z hlediska hodnocení závažnosti disciplinárního

provinění jde o naprosto flagrantní porušení nejdůležitějších povinností lékárníka, který ačkoliv zastával nejdůležitější funkce v lékárně, a to odborného zástupce a vedoucího lékárníka, zcela rezignuje na jakoukoliv kontrolu nakládání s léčivými přípravky v rozporu se zákonem o léčivech a zákonem o zdravotních službách. Mimořádné závažnosti disciplinárního provinění tak odpovídá uložené mimořádné disciplinární opatření.

V. Jednání

28. Soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože strany s takovými postupem souhlasily.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
30. Městský soud dále připomíná konstantní judikaturu, podle které povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58).
31. Mezi účastníky není sporný skutkový stav, tedy že se žalobkyně dopustila jednání vytčeného pod body I. a II. výroku napadeného rozhodnutí, přičemž právě tímto jednáním mělo dojít ke spáchání disciplinárního deliktu (*provinění*).
32. Mezi účastníky je naopak sporné, zda (i) ve věci rozhodoval věcně příslušný orgán a (ii) zda uložené disciplinární opatření je přiměřené. V této souvislosti žalobkyně současně požádala o upuštění od uloženého trestu ve smyslu ust. §65 odst. 3 s.ř.s.
33. *Námitka věcné nepříslušnosti Čestné rady ČLnK*
34. Žalobkyně namítá, že ohledně skutku (skutků), kterým (i) došlo k porušení ust. §9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách, mělo být rozhodováno čestnou radou okresního sdružení lékárníků České lékárnické komory a nikoli Čestnou radou České lékárnické komory. Tím, že o těchto skutcích rozhodoval orgán nadřízený, došlo ke zkrácení práv žalobkyně na řádné dvouinstanční správní řízení, když proti rozhodnutí čestné rady okresního sdružení lékárníků České lékárnické komory je přípustné odvolání k Čestné radě České lékárnické komory a proti rozhodnutí Čestné rady ČLnK odvolání přípustné není.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Čestná rada ČLnK svou věcnou příslušnost k projednání věci založila na ust. §7 odst. 1 Disciplinárního řádu s tím, že uvedla, že se jednalo o závažné porušení povinností žalobkyně.

36. Podle ust. § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu je k vedení disciplinárního řízení v prvním stupni příslušná čestná rada okresu toho okresního sdružení, jehož byl disciplinárně obviněný lékárník členem v době, kdy se měl dopustit disciplinárního provinění. Pokud je předmětem disciplinárního deliktu závažné porušení povinnosti lékárníka, je v prvním stupni příslušná čestná rada komory.
37. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 320/2018-42 (a obdobně též rozsudek NSS z 30. 12. 2022, č.j. 3 As 224/2020-39 či rozsudek NSS z 6. 5. 2020, č. j. 2 As 307/2019) dovedil, že *„znění § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu jde nad rámec zákona o komorách a rozšiřuje příslušnost čestné rady komory. Zatímco z § 18 odst. 3 zákona o komorách vyplývá, že příslušnost k vedení disciplinárního řízení je v případě čestné rady komory dána pouze u závažných porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách, § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu stanoví, že čestná rada komory je v prvním stupni příslušná, pokud je předmětem disciplinárního deliktu závažné porušení povinností lékárníka. Toto ustanovení Disciplinárního řádu však nelze vykládat mimo rámec zákona o komorách, a proto je mu třeba rozumět tak, že čestná rada komory je příslušná k vedení disciplinárního řízení v prvním stupni, pouze pokud je předmětem disciplinárního deliktu závažné porušení povinností člena komory podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách.“*
38. Vzhledem k uvedenému, v souladu s citovanou judikaturou NSS, městský soud ust. §7 odst. 1 Disciplinárního řádu neaplikoval a věc posoudil podle ust. §18 ve spojení s §9 odst. 2 písm. a) a b) zákona o komorách.
39. Podle ust. §9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách má každý člen komory povinnost *„vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem“*.
40. Podle ust. §9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách má každý člen komory povinnost *„dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory“*.
41. Podle ust. §13 odst. 1 zákona o komorách *„čestná rada okresního sdružení vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory“*.
42. Podle ust. §13 odst. 3 zákona o komorách *„čestná rada okresního sdružení může uložit za porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 tohoto zákona jako disciplinární opatření (a) důtku, (b) pokutu od 2 000 do 20 000 Kčs“*.
43. Podle ust. §18 odst. 1 zákona o komorách *„čestná rada komory vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory“*.
44. Podle ust. §18 odst. 3 zákona o komorách *„čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření (a) pokutu od 3 000 do 30 000 Kčs, (b) podmíněné vyloučení z komory, (c) vyloučení z komory“*.
45. Z výše uvedených ustanovení zákona o komorách vyplývá, že zákon o komorách pro účely výkonu disciplinární pravomoci žalované zakládá dělenou věcnou příslušnost, a to mezi čestnou radu okresního sdružení a čestnou radu žalované, přičemž čestná rada okresního sdružení je příslušná k vedení disciplinárního řízení týkajícího se porušení povinností podle ust. § 9 odst. 2 zákona o komorách nezávisle na tom, o jaké povinnosti specifikované dále pod písm. a) až e) tohoto ustanovení se jedná, zatímco čestná rada žalované je v prvním stupni věcně příslušná k projednání disciplinárního deliktu a uložení disciplinárního opatření podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona, a to za splnění

podmínky, že porušení povinnosti člena komory podle tohoto ustanovení je závažného charakteru.

46. Vzhledem k tomu, že je žalobkyni vytýkáno porušení jak písm. a) tak písm. b) ust. § 9 odst. 2 zákona o komorách městský soud musí v souvislosti s věcnou příslušností čestné rady žalované nejprve objasnit povahu skutků, kterých se žalobkyně dopustila. V napadeném rozhodnutí bylo čestnou radou žalované shledáno, že se žalobkyně dopustila dvou skutků, kterými naplnila skutkovou podstatu dvou deliktů. Jednání, které jí byla vytčena, spočívala v (i) porušení povinnosti v lékárně řádně vést evidenci skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků a (ii) opakovaném připuštění výdeje léčivých přípravků, jejichž výdej je vázán na lékařský předpis, mimo otevírací dobu předmětné lékárny neznámou osobou. Oběma těmito skutky žalobkyně porušila povinnost stanovenou v §9 odst. 1 písm. a) zákona o komorách, tedy povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, ovšem současně jimi porušila i povinnost stanovenou v §9 odst. 1 písm. b) zákona o komorách, tedy povinnost dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory, když v §7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu je téměř totožně stanovena povinnost „*vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony*“.
47. Žalobkyně se tak každým ze svých skutků dopustila spáchání dvou deliktů, a to v jednočinném souběhu. Podle názoru městského soudu je v takovém případě na místě vést o těchto deliktech jediné správní řízení, kdy nejde o společné řízení ve smyslu ust. § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť zde nejde o dvě různé věci, ale o věc jedinou. K naplnění věcné příslušnosti čestné rady žalované považuje městský soud za podstatné, že jednáním žalobkyně došlo přinejmenším k porušení povinností stanovených v ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách, a že se jednalo o porušení závažné. Pokud by čestná rada žalované projednala pouze delikt dle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách, zatímco projednání deliktu dle ust. § 9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách by ponechala k posouzení čestné radě okresního sdružení, pak by důsledkem takového postupu bylo rozhodnutí v rozporu se zásadou „ne bis in idem“, kdy o totožném skutku by bylo rozhodováno dvakrát (k tomuto závěru dospěl Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019, sp. zn. 6 Ad 5/2016, který aproboval i NSS ve svém rozhodnutí ze dne 6. 5. 2020, sp. zn. 2 As 307/2019).
48. Závažností protiprávního jednání žalobkyně se disciplinární orgán zabýval důkladně v několika pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž soud v této souvislosti odkazuje na podrobný popis tohoto zdůvodnění uvedený v odst. 7 až 12 výše. Zdůvodnění závažnosti porušení je postaveno na konkrétních, racionálních a prokázaných skutkových důvodech, pročez splňuje i požadavky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2020, č. j. 2 As 307/2019 - 43, bod 27, podle kterého musí být v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedeny „*konkrétní skutkové důvody a právní úvahy, z nichž by plynulo, proč jde u stěžovatelky o jednání závažné. Obecný poukaz na význam lékárnické praxe dostatečným odůvodněním být nemůže, neboť to u správních deliktů, jejichž podstatou je povětšinou právě pochybení související s výkonem lékárnické praxe, není dostatečným rozlišujícím kritériem. Závažnost správního deliktu lze „měřit“ například významem konkrétního údajně porušeného chráněného zájmu, mírou ohrožení či dotčení*

osob, jinými aspekty nebezpečnosti jednání, např. jeho rozsahem, soustavností, délkou trvání, pohnutkami údajného delikventa, formou a mírou zavinění aj. Důvody pro kvalifikaci deliktu jako závažného musí být konkrétní a opřené o racionální a dostatečně najisto postavené skutkové důvody.“, což v daném případě bylo ze strany žalované splněno.

49. Soud rovněž neshledává důvodnou námitku, dle níž žalobkyně byla omezena v právu uplatnit opravný prostředek, neboť v řízení před čestnou radou okresního sdružení by žalobkyni náleželo právo podat odvolání, na rozdíl od řízení před čestnou radou žalované, a to z následujících důvodů.
50. V řízení před čestnou radou okresního sdružení rozhoduje o opravném prostředku dle ust. § 13 odst. 3 zákona o komorách orgán nejbližší vyššího stupně nadřízený správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, což je v projednávaném případě čestná rada žalované.
51. K této námitce je třeba uvést, že ač zákon obecně dává každému účastníkovi řízení právo na podání opravného prostředku proti správnímu rozhodnutí, tato zásada dvojinstančnosti správního řízení neplatí bezvýjimečně, neboť se dle ust. § 81 odst. 1 správního řádu uplatní jen tehdy, není-li v zákoně stanoveno jinak. Městský soud na tomto místě odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž „mezi základní zásady rozhodování o právech a povinnostech fyzických či právnických osob správními orgány nepatří rozhodování ve dvou stupních“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 2 As 47/2004 – 61, č. 1409/2007 Sb. NSS).“ To v daném případě znamená, že dvoustupňovost správního řízení nelze dovodit z obecných zásad správního řízení a nejedná se ani o zásadu, která by plynula přímo z ústavního pořádku; a je tedy možná zákonná výluka. Právě taková výluka je fakticky vyjádřena v ust. § 18 odst. 3 zákona o komorách, vzhledem k jeho zastaralé dikci. Nemožnost podat opravný prostředek jiný, než správní žalobu, je s ohledem na uvedené zcela legitimní, když rozhodující je, že zákon o komorách a především pak soudní řád správní doplňuje možnost přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví; v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
52. Městský soud v Praze tedy shrnuje, že nemožnost podat odvolání proti rozhodnutí čestné rady žalované není v rozporu s právním řádem, a jelikož je čestná rada žalované věcně příslušná k projednání obou deliktů spáchaných žalobkyní v jednočinném souběhu, nelze mít skutečnost, že proti jejímu rozhodnutí nelze podat řádný opravný prostředek, za porušení práv žalobkyně. Z těchto důvodů městský soud nemohl námitce žalobkyně přisvědčit.
53. *K námitce nepřiměřenosti uloženého opatření, odpovědnosti žalobkyně*
54. Stěžejní námitka žalobkyně směřuje do nepřiměřenosti uloženého disciplinárního opatření ve vztahu k závažnosti jí spáchaných skutků, v této souvislosti poukazuje i na nedostatečné odůvodnění uložení nejprísnějšího trestu, kdy žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že vytýkané jednání žalobkyně nemělo žádných nepříznivých následků, došlo k němu v situaci, kdy žalobkyně prakticky, vyjma prostředků, které by pro ni fakticky znamenaly to, že přijde o své zaměstnání, neměla možnost jak uvedenému jednání sama zabránit, když tyto možnosti měl v gesci provozovatel lékárny. Dále žalovaná při ukládání opatření nezohlednila skutečnost, že žalobkyně ihned po provedení kontroly, tyto prostředky přesto využila tím, že podala výpověď z pracovního poměru a dále zamezila přístupu k programu

užívanému v lékárně Mgr. K. tak, aby eventuálním škodlivým následkům zamezila. Tyto

skutečnosti nebyly žalovanou při vydání napadeného rozhodnutí vůbec vzaty v potaz, naopak byly považovány za jednání účelové, kterým však zcela zřejmě i s přihlédnutím ke shora uvedenému, nemohou být.

55. Podle ust. §18 odst. 3 zákona o komorách „čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření (a) pokutu od 3 000 do 30 000 Kčs, (b) podmíněné vyloučení z komory, (c) vyloučení z komory.
56. Podle ust. §78 odst. 1, druhá věta, s.ř.s. „Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.“
57. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty (či jiného trestu) jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.).
58. Pokud jde o meze soudního přezkumu správního uvážení v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20, NSS dovedl, že „Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena.“
59. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že uložené disciplinární opatření z mezí správního uvážení nevybočuje. Žalovaná při zvažování disciplinárního opatření hodnotila četnost, soustavnost a opakovanost vytýkaného jednání žalované, přičemž přihlédla k tomu, že žalobkyně se na jednání uvedeném pod výrokem I. napadeného rozhodnutí aktivně a vědomě sama podílela, jednání uvedené pod výrokem II. napadeného rozhodnutí vědomě trpěla a nevyvinula žádnou aktivitu k tomu, aby mu zabránila. Jedinou aktivitou v tomto směru učiněnou bylo údajné (neprokázané) upozornění provozovatele lékárny na nezákonnou praxi a žádost o zjednání nápravy. Správní orgán zdůraznil též skutečnost, že žalobkyně si musela být protiprávnosti svého jednání a odpovědnosti z toho plynoucí vědoma, když za obdobný skutek již byla v minulosti disciplinárně stíhána, a když neprodleně poté, co v lékárně proběhla kontrola, podala výpověď spojenou s žádostí o ukončení její funkce odpovědného zástupce a vedoucí lékárny. Žalovaná rovněž uvedla, že při zvažování přiměřeného disciplinárního opatření

přihlédla k tomu, že žalobkyně se vyjádřila pouze k praxi předávání léků zavedené s MUDr. B., k druhému lékaři, jemuž byly léky vydávány obdobně, se již nevyjádřila. Na základě uvedeného městský soud dospěl k závěru, že žalovaná v rámci svého správního uvážení při výběru druhu trestu postupovala logicky, na základě řádného vyhodnocení skutkových zjištění, její odůvodnění je ucelené, racionální i koherentní a při ukládání trestu nevybočila ze zákonných mezí.

60. Pokud pak žalobkyně odkazovala na své postavení zaměstnankyně s tím, že nebylo v její pravomoci zamezit vydávání léčivých přípravků mimo ordinační dobu lékárny, správní orgán správně poukázal na skutečnost, že po provedení kontroly, žalobkyně, stále v pozici zaměstnance, zamezila Mgr. K. přístup do počítačového systému. Žalobkyni tedy nic nebránilo tento úkon učinit dříve, naopak měla a mohla jej učinit neprodleně poté, co se o nezákonných aktivitách dozvěděla, resp. poté, co k jejímu tvrzenému oznámení nezjednal nápravu provozovatel lékárny, a to bez ohledu na své pracovněprávní postavení. Soud obranu žalobkyně postavené na tvrzení, že neměla v lékárnickém počítačovém systému přidělena taková práva, aby zamezila přístupu Mgr. K. do systému pak ve světle shora uvedeného posoudil i jako účelovou. Stejně tak nemůže obstát námitka žalobkyně, že jí nelze klást za vinu skutečnost, že mimo provozní dobu lékárny docházelo k vydání léčivých přípravků Mgr. K., neboť žalobkyně neměla v té době do lékárny přístup (zaměstnavatel jí neposkytl klíče od lékárny). Žalobkyně byla dle ust. §12 odst. 2 ve spojení s ust. §14 odst. 3 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotnických službách a dále podle ust. §79 odst. 6 zákona o léčivech v postavení odpovědného zástupce a vedoucího lékárníka a tedy osobou odpovědnou za to, že zacházení s léčivy odpovídá citovanému zákonu. Soud se ztotožnil se závěrem žalované v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 4, 9 až 10, na které pro stručnost odkazuje, a kde jednoznačně konstatovala, že žalobkyni s ohledem na postavení vedoucího lékárníka a odborného zástupce provozovatele lékárny stíhá odpovědnost za vytýkaná jednání.
61. *K moderaci správního trestu*
62. Žalobkyně ve své žalobě požádala o upuštění od uloženého trestu vyloučení z ČLnK.
63. Podle ust. §65 odst. 3 s.ř.s.: „rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.“
64. Podle ust. §78 odst. 3 s.ř.s. „rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“
65. Ust. §65 odst. 3 ve spojení s ust. §78 odst. 3 s.ř.s. upravují tzv. moderaci správního trestu, tedy pravomoc soudu nahradit správní úvahu úvahou soudu a místo veřejné správy určit, jaká sankce je přiměřená (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007-119). Podmínkou pro aplikaci moderace je návrh žalobce, který se může v rámci správní žaloby domáhat nejen přezkumu zákonnosti rozhodnutí, ale i upuštění od trestu nebo

- jeho snížení v mezích zákonem dovolených. Žalobce se může domáhat i jen moderace samotné, má-li za to, že jinak je rozhodnutí správního orgánu v souladu se zákonem.
66. Důvodová zpráva k s.ř.s, k navrhovanému znění ust. §65 odst. 3, jež zůstalo od doby přijetí tohoto zákona do dnešní doby beze změny, uvádí, že „*míří na zrušení (popřípadě na vyslovení nicotnosti) napadeného rozhodnutí, a to s jedinou výjimkou: při žalobě podané proti uložení peněžní pokuty za správní delikt se může žalobce i domáhat eventuálním - nebo i primárním - petitum, aby uložená pokuta byla snížena.*“ Z důvodové zprávy k s.ř.s. tak vyplývá, že snížení trestu přichází v úvahu pouze u trestů peněžitých.
67. Předpokladem moderace je to, že uložený trest je zjevně nepřiměřený, tedy takový, který vzhledem k okolnostem konkrétního případu výrazně vybočuje. Podstatou soudní moderace tedy není hledání „ideální“ výše sankce. Smyslem je korekce, pokud sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o její adekvátnosti a spravedlnosti, přestože správní orgán uložil sankci v zákonném rozmezí, dodržel všechny zásady pro její ukládání a zvážil všechna hlediska pro její individualizaci (rozsudek ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).
68. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve své rozsudku z 18. 10. 2022, č.j. 1 As 149/2022-33, „*Soudy tak zohledňují zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu je rozhodující intenzita skutkových okolností, s jakou pachatel porušil právem chráněné hodnoty a zájmy, nikoli sama skutková podstata deliktu (rozsudek ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soud připomíná, že správní trest musí působit na pachatele přestupků výchovně, aby se v budoucnu vyvaroval dalšího protiprávního jednání (tzv. preventivní funkce). Současně musí způsobit citelnou újmu, jinak by se výchovný účinek trestu vytratil (tzv. represivní funkce).*“
69. Ve smyslu shora citované judikatury městský soud přezkoumal uložený trest vyloučení žalobkyně z České lékárnické komory a dospěl k závěru, že se nejedná o trest, který by vzhledem k okolnostem výrazně vybočoval, tedy o trest zjevně nepřiměřený.
70. Z dokazování provedeného správním orgánem vyplývá, že kontrola v lékárně X, provedená na základě oznámení paní J., prokázala, že v této lékárně dochází k nejasnostem ve vedení skladové evidence léčivých přípravků (některé z léků ačkoli nejsou fyzicky na stavu v lékárně, jsou evidovány v počítačovém systému X, u léčivých přípravků vázaných na lékařský předpis lékařům do ordinace chybí objednávky), značné množství léků je vydáváno osobou, která není v lékárně zaměstnána. V průběhu vedeného disciplinárního řízení pak sama žalobkyně přiznala praxi vydávání léků na recept lékařům, aby je sami vydávali mimo prostory lékárny, tedy jednání vytýkané v podnětu paní J. Žalobkyně v rámci výpovědi před správním orgánem (provedené prostřednictvím jejího právního zástupce) vysvětlovala tuto praxi ve vztahu k MUDr. B., ve vztahu k jiným lékařům, u nichž byla tato praxe na základě kontrolní prohlídky též zjištěna (např. MUDr. Z.), se již konkrétně nevyjádřila. Žalobkyně sama připustila (a připouští i v žalobě), že praxe vydávání léků lékaři mimo prostory lékárny byla obvyklá (minimálně ve vztahu k MUDr. B.), soustavná a vědomá. Žalobkyně si přitom musela být vědoma, že jde o jednání protiprávní, v jehož důsledku může dojít i k ohrožení života a zdraví osob (lékárník ztrácí kontrolu nad tím, jakým způsobem jsou léčivé přípravky před jejich vydání pacientovi uschovávány, jaká poučení pro jejich užití

jsou pacientům dávány), přesto v této praxi s MUDr. B. pokračovala, v případě jiných lékařů pak minimálně zanedbala svou povinnost zajistit, aby léčivé přípravky na recept byly vydávány pouze lékárníky v prostorách lékárny. Závažnost jednání žalobkyně je pak zvýšena tím, že protiprávnost jejího počínání jí mohla být známa i z disciplinárního řízení, které v minulosti proti její osobě za obdobné jednání proběhlo (a to přesto, že v tomto jiném řízení jí nebylo namítané jednání prokázáno). Přestože žalobkyně ve své žalobě uvedla, že činu lituje, právě opakovanost a soustavnost tohoto jednání svědčí o lhotejnosti žalobkyně k základním principům a zásadám výkonu lékárnického povolání a k jeho účelu a poslání a nerespektování základních povinností lékárníka. Této lhotejnosti a upřednostňování vlastních zájmů před zájmy pacientů nasvědčuje i pasivita žalobkyně v případě druhého z vytýkaných skutků. V tomto druhém případě žalobkyně, ačkoli sama přiznala, že věděla, že léky v lékárně vydává osoba k tomu neoprávněná, a to zejména mimo otevírací dobu lékárny, nepřijala žádná opatření, aby uvedenému chování zabránila, přestože tak učinit mohla a měla (po provedení kontroly zamezila Mgr. K. přístup do systému X). Stěžejní námitka žalobkyně, že byla v postavení zaměstnankyně, s jediným příjmem právě z této lékárny, pak ve světle shora uvedeného nemůže obstát. Z chování žalobkyně je totiž zjevné, že si byla všech protiprávních skutků vědoma, věděla, jak jim zabránit, což ovšem učinila až poté, co byla v lékárně provedena kontrola. Pokud po provedení kontroly podala výpověď z pracovního poměru, byť s výjimkou provedené kontroly se na chodu lékárny nic nezměnilo, její zájem na udržení pracovní pozice jistě nebyl tak silný, jak jej ve svých vyjádřeních předkládala. Dle názoru soudu nejsou v dané věci dány zákonem stanovené podmínky pro upuštění od potrestání dle §78 odst. 2 s.ř.s., neboť nedospěl k závěru, že by byl trest uložený žalobkyni zjevně nepřiměřeným, když zejména z chování žalobkyně plyne především osobní zájem a lhotejnost k zájmu veřejnému, jehož smyslem je ochrana zdraví a života člověka a jež je přísnými požadavky kladenými na lékárníky chráněn.

71. Městský soud dodává, že nemohl přistoupit ke snížení uložené sankce, jelikož z výše citované důvodové zprávy plyne, že je možné přistoupit ke snížení sankce pouze tehdy, je-li uložen peněžitý trest. Žalobkyně navíc ani o „snížení“ trestu nepožádala, když navrhla toliko upuštění od uloženého trestu.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly, proto jí náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 31. ledna 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu